

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/776/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213653
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312213653.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek senátu Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Edity Szabovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 1.7.2014, č.k. 21C/109/2012-71, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 1.7.2014, č.k. 21C/109/2012-71 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v celom rozsahu zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 175,- eur ako náhrady škody a sumy 1.991,52 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tvrdiac, že škoda mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, pretože tento nerozhodol v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom P. O.K., (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciu exekučnej veci číslo EX 10919/2011). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa poukázal na obsah žaloby, ako aj dôvody uplatneného nároku žalobcu z titulu náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu - Okresného súdu Bratislava III. Najprv skonštatoval, že na zrušenie pojednávania vytyčeného na deň 1.7.2014 v zmysle žiadosti žalobcu zo dňa 26.6.2014 nebol dôvod. Žalobca žiadal o zrušenie tohto pojednávania až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu, ako aj z dôvodu, že mu dovtedy údajne nebolo doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave o vylúčení alebo nevylúčení sudcov okresného súdu. Súd však mal v tomto prípade za preukázané, že dôvod na odročenie pojednávania v danej veci nie je daný, nakoľko o námietke zaujatosti sudcov tamojšieho súdu v tejto veci už bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave uznesením zo dňa 22.10.2012, č.k. 2Co/20/2014-14 (správne malo byť uvedené č.k. 3NcC/247/2012-14, poznámka odvolacieho súdu) a toto uznesenie, ktorým krajský súd rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. 21C/109/2012, bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 25.3.2014. Súd preto

vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania (žalovaný svoju neprítomnosť riadne ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal).

Vykonaným dokazovaním mal za zistené, že navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 23.9.2003 na Exekútorskom úrade súdneho exekútora B.. P.J. F. so sídlom v Bratislave návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod Ex 498/2003. Dňa 17.10.2003 predložil súdny exekútor tamajšiemu súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená spisová značka 36Er 2028/2003. Dňa 17.3.2004 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi P. F. poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného rozhodnutia N 1469/2003, NZ 57071/2003 - Notárskej zápisnice spísanej dňa 8.6.2003 v Notárskom úrade P.. H. Ď., predmetom ktorej bolo uznanie záväzku povinného vyplývajúceho z úverovej zmluvy č. XXXXXXXX. Dňa 27.12.2007 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora. Dňom 1.1.2008 v rámci reoptimalizácie súdnej sústavy bol predmetný súdny spis postúpený z Okresného súdu Bratislava III na Okresný súd Pezinok ako nadobúdajúci súd a bola mu pridelená sp. zn. 15Er 4372/2008. Následne dňa 23.3.2009 bol súdny exekútor P. F. vyzvaný na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a na vyčíslenie trov exekúcie. Navrhovateľ (oprávnený) podaním doručeným exekučnému súdu dňa 25.5.2009 žiadal súd o informáciu o stave konania. Dňa 2.9.2009 súdny exekútor oznámil exekučnému súdu, že súhlasí so zmenou exekútora s tým, že v priebehu exekučného konania čiastočne vymohol pohľadávku oprávneného, a tým čiastočne uspokojil trovy exekúcie a ďalšie trovy si neuplatnil. Následne dňa 30.10.2009 súdny exekútor P. F. exekučnému súdu vrátil originál poverenia a súdny spis. Uznesením č.k. 15Er 4372/2008-25 z 10.12.2010 súd návrhu oprávneného vyhovel tak, že vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u P.. P. F. pod sp.zn. EX 498/03 a na súde pod sp. zn. 15Er 4372/2008 poveruje súdneho exekútora P.. J. A., so sídlom úradu Záhradnícka 62, 821 08 Bratislava, ktorému sa vec postupuje na ďalšie konanie, s tým, že súdnemu exekútorovi P. F. súd náhradu trov exekúcie nepriznáva. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2010.

Z predloženého znaleckého posudku č. 1/2014, zo dňa 17.1.2014, vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave súd zistil, že predmetom znaleckého posudku bolo posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa, ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora, s tým, že znalecký ústav sa nezaoberal majetkovou škodou, vzniklou navrhovateľovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom.

Súd uviedol, že na predmetný znalecký posudok neprihliadal, nakoľko tento nebol vypracovaný na danú prejednávajúcu vec, keď navyše ani nevytvára o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v predmetnom exekučnom konaní vzniknúť. V danom prípade sa jedná len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, pričom znalci sa zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam.

Svoje rozhodnutie súd právne oprel o ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení účinnom do 31.12.2012), ako i ust. § 238 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov a § 44 ods. 5 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom období, a vecne tým, že žalobca nesplnil dôkaznú povinnosť, riadne nepreukázal uplatnený nárok, nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov spájajúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Súd zdôraznil, že v rozhodnom období nebol exekučný súd viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora, a v danom konaní nie je oprávnený skúmať tzv. prietahy v konaní, keď na ich preskúmanie je oprávnený len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy.

K existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy ako ďalšieho predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súd uviedol, že v prípade vzniku škody je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, na preukázanie ktorých je povinný žalobca. Žalobca neprodukoval žiaden dôkaz, resp.

dôkazy preukazujúce vznik majetkovej ujmy a jej výšku. Nijakým spôsobom nepreukázal, že práve v období od podania návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu mu vznikla škoda vo výške 175,- eur. Čo sa týka práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Žalobca v návrhu tvrdil, že zbytočnými a právne nezdôvodniteľným časovým omeškaním v rozhodovaní exekučného súdu mu bol spôsobený s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, pričom vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Súd uviedol, že nemohol žalobcovi priznať požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.991,52 eur, ktorej zdôvodnenie sa pohybovalo len v rovine hypotetických tvrdení. Žalobca nijakým spôsobom bližšie nešpecifikoval, nekonkretizoval, aké konkrétne podnikateľské aktivity a konkrétne podnikateľské plány mu boli spôsobené tvrdým nesprávnym úradným postupom. Súd nemohol akceptovať paušalizovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 663,88 eur za rok prieťahov, keďže je potrebné prihliadať na význam sporu žalobcu, a to najmä pri právnických osobách, kde je nutné zohľadniť podnikateľskú činnosť tej - ktorej osoby.

K existencii príčinnej súvislosti (kauzálneho nexusu) medzi škodou a nesprávnym úradným postupom súd uviedol, že žalobca ani v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca preto podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Žalobca ďalej uviedol, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Žalobca tiež namietol, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje a v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované

do podoby trov exekúcie. Mal za to, že právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na to, že v konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Bol názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď súd prvého stupňa napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a po preskúmaní odvolacích námietok žalobcu, odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, dospel k záveru, že nie je dôvod ani na zmenu, ani na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, lebo neobstojí ani jedna odvolacia námietka žalobcu. Preto postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok verejne vyhlásil dňa 13.10.2015.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu predovšetkým už pre nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, pričom sa odvolával na ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005, a na ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006. Ako však správne konštatoval súd prvého stupňa, exekučný súd nebol v predmetnom exekučnom konaní viazaný touto lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora.

Exekučné konanie sa začalo dňa 23.9.2003, t.j. dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 17.3.2004 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi P. F. poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného rozhodnutia N 1469/2003, NZ 57071/2003 - Notárskej zápisnice spísanej dňa 8.6.2003 v Notárskom úrade P. H. Ď., predmetom ktorej bolo uznanie záväzku povinného vyplývajúceho z úverovej zmluvy č. XXXXXXXX. Dňa 27.12.2007 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora.

Podľa ust. § 44 ods. 5 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, ak oprávnený požiadá súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

K zmene § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. došlo zákonom č. 341/2005 Z.z., účinným od 1.9.2005. Podľa nového ods. 7 tohto ustanovenia: Oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa prechodných a záverečných ustanovení účinných od 1.9.2005, § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

K ďalšej zmene došlo zákonom č. 585/2006 Z.z., účinným od 1.12.2006, kedy sa v § 44 za odsek 6 vložil nový odsek 7 v znení: Ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom, poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje okrem náležitostí podľa odseku 6 aj výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov podľa § 197 ods. 3.

Doterajšie odseky 7 a 8 sa označili ako odseky 8 a 9.

Podľa prechodných ustanovení účinných od 1.12.2006, § 240 ods. 1, 2, 3, 4, konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak. Ustanovenie § 44 ods. 7 sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, v ktorých súd ešte neudelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie. V konaniach začatých pred 1. decembrom 2006, v ktorých už súd udelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie, ale neurčil výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov, súd určí túto výšku na žiadosť exekútora. Ustanovenie § 203 ods. 2 sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, ak sa vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom zastaví po 30. novembri 2006 z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Konania o výkon cudzieho rozhodnutia, v ktorých bol návrh doručený súdu pred 1. decembrom 2006 podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a ktoré neboli zastavené podľa osobitného predpisu, sa dokončia podľa tohto zákona.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že exekučný súd nebol pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora zo dňa 27.12.2007 viazaný žiadnou zákonnou lehotou.

Až § 243 (Prechodné ustanovenia), ktorý platí od 9.8.2012 stanovil v ods. 1, že tento zákon sa vzťahuje aj na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona. Exekučný súd však o zmene exekútora rozhodol uznesením zo dňa 10.12.2010, č.k. 15Er/4372/2008-25, právoplatným dňa 29.12.2010.

Súd prvého stupňa preto dospel aj k správne mu záveru, že v prejednáwanej veci nedošlo k nesprávne mu úradne mu postupu súdu porušením povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákone m stanovenej lehote. Neobstoí preto námietka žalobcu o nesprávne mu právne m posúdení veci.

Aj ostatné závery súdu prvého stupňa (aj keď ich odvolací súd vzhľadom na nepreukázanie už jednej z kumulatívnych podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávne mu úradne mu postupom považuje za nadbytočne vyhodnocované súdom prvého stupňa), o nepreukázaní existencie majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávne mu úradne mu postupom, sú správne. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. K argumentácii žalobcu odvolací súd preto uvádza, že ako nadriadený súd o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom, a tým aj o jeho žiadosti prikázať vec inému súdu z dôvodu zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava III (o návrhu na prikázanie veci z dôvodu nutnosti), rozhodol uznesením z 22.10.2012, č.k. 3NcC/247/2012-14 tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. 21C/109/2012. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci nekonal a nerozhodoval nestranný sudca.

Neobstoí ani námietka žalobcu, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa vo veci dňa 23.4.2014 stanovil termín pojednávania na deň 1.7.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právne mu zástupcovi žalobcu doručené dňa 30.4.2014 spolu s vyjadrením žalovaného k žalobe, ako aj s poučením pre účastníka konania, v ktorom súd prvého stupňa okrem iného riadne poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Žalobca teda mal možnosť oboznámiť sa so stanoviskom žalovaného a vyjadriť sa k nemu s cieľom ovplyvniť výsledok súdneho konania. Taktiež mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane exekučného spisu, ktorý bol pripojený do spisu. Ostal však nečinný. Len e-mailovým podaním zo dňa 26.6.2014 požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave o nevyvúčení sudcov okresného súdu už v tom čase bolo riadne doručené právne mu zástupcovi žalobcu (dňa 25.3.2014 - čl. 23 spisu). Súd prvého stupňa preto zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené, a nepochybil, keď dňa 1.7.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a v neprítomnosti riadne ospravedlneného žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu, žiadne práva žalobcu neboli postupom súdu prvého stupňa porušené. O realizáciu svojich procesných práv v rámci súdneho pojednávania sa obral žalobca sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Súd prvého stupňa nepostupoval svojvoľne, procesný postup súdu bol v súlade s ustanoveniami procesnej normy, a preto ho nemožno považovať za odopretie

ústavného práva účastníkovi na spravodlivý súdny proces a právo na verejné prerokovanie veci pred všeobecným nezávislým súdom.

O prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej „výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu“, žalobca vôbec nežiadal. O prerušenie konania nežiadal ani zo žiadneho iného dôvodu. Súd prvého stupňa preto ani nerozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania (nemohol rozhodnúť o nepodanom návrhu). Žalobca sa tak ani nemôže odvolávať voči rozhodnutiu súdu, ktoré nebolo vydané.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že odvolanie žalobcu zjavne nereaguje na tento konkrétny rozsudok, voči ktorému smeruje. Odvolateľ v odvolaní konštatuje viaceré úvahy súdu, ktoré v konkrétnom odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nie sú obsiahnuté. Taktiež v odvolaní namieta procesný postup súdu, ktorý nezodpovedá skutočnostiam vyplývajúcim zo spisu v prejednávanej veci (napr. nezodpovedá skutočnosti tvrdenie žalobcu, že súd rozhodol bez nariadenia pojednávania; že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie;

že súd žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej; že súd prvého stupňa napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy).

Neobstojí ani námietka žalobcu o údajnej vnútornej rozpornosti a nedostatočnosti odôvodnenia úvah súdu (nepreskúmateľnosť rozsudku). Súd prvého stupňa sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku s preskúmaním právneho základu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu. Žalobca v podanom odvolaní ani žiadnym spôsobom nereaguje na konkrétne dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa nevyhovel jeho návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Preto má odvolací súd za to, že aj v tejto časti sa odvolanie zjavne netýka napadnutého rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.